

Die hond wat haar jas verloor het

deur Pandora Alberts

Gepubliseer deur
The Humane Education Trust

www.naturebased.education

ISBN 978-0-9814072-2-7

Illustrasies: Pandora Alberts

©The Humane Education Trust

Alle regte voorbehou. Geen gedeelte van hierdie publikasie mag sonder die toestemming van The Humane Education Trust gereproduseer, in 'n stelsel vir inligtingsbewaring gestoor, of met enige elektroniese of meganiese wyse weergegee word nie, hetsy deur fotostatiese vaslegging, klankopname of andersins.

Leer die vriende ken

Tebogo het daarvan gehou om met sy vriende Siza en Shado te speel. Hulle het in die buurt rondgeleef en speletjies gespeel met ander kinders en dan het hulle na die Spaza-winkel toe gegaan as hulle geld gehad het. Tebogo se hond, Lana, het altyd saam met hulle gegaan.

Eendag het Siza gesê: "Tebogo, Lana krap haarself baie. Miskien het sy vlooië." Lana se hare het begin uitval. In die begin was dit net 'n bietjie, hier en daar, maar toe word dit erger.

Tebogo

Siza

Shado

Tebogo se ma het vlooiopoeier by die winkel gekoop. "Gooi van hierdie poeier op haar en was haar kombers," sê die man agter die toonbank. Tebogo en sy ma het gedoen wat hy gesê het, maar Lana het aanhou krap.

Mense het na Lana gekyk en begin lag. "Kyk Tebogo se hond!" het hulle geskreeu. "Jou hond is kaal, Tebogo!"

Teen hierdie tyd het Lana die meeste van haar hare verloor. Sy het niks meer pret gehad nie. Tebogo was baie jammer vir Lana. Winter was op pad, en nou het sy niks hare gehad om haar warm te hou nie.

Tebogo se ouer suster, Sindi, was op kollege. Een Vrydag het sy van die kampus af gekom met 'n bruin papiersak.

“Ek het 'n present vir Lana,” het Sindi gesê. “Ek het dit self gebrei.”

Tebogo het die pakkie oopgemaak, en binne-in was 'n gestreepte trui!

“Haau!” sê Tebogo. “Ek het nie geweet honde dra klere nie.” Hy het die trui dadelik vir Lana aangetrek. Toe Siza en Shado vir Lana met haar trui sien, het hulle gelag en gelag. Tebogo het kwaad geword en alleen weggestap.

“Wat is so snaaks?” het hy mismoedig gedink. “Miskien is hulle nie regtig my vriende nie.”

Daardie nag het Lana haarself so baie gekrap dat die trui losgerafel het. Die volgende oggend moes Tebogo die wolstringe om haar pote losmaak. Dit het gelyk of niks vir arme Lana wil help nie. Maar Moeder het 'n plan gehad.

“Neem vir Lana na die Dierebeskermingsvereniging toe en kyk of hulle haar kan help,” het sy gesê. Die dierekliniek was op Woensdae oop. Tebogo het vir Lana 'n leiband aangesit en in die ry saam met baie ander mense en hulle diere gewag.

By die Vee-arts

Toe die vee-arts vir Lana sien, sê sy: "Sjoe, wat 'n erge velsiekte. En sy het vlooië en bosluise ook!"

Sy het Lana opgetel en op die tafel gesit. Sy het 'n vel-skraping van Lana geneem en haar 'n inspuiting gegee. Lana het 'n bietjie getjank maar het nie probeer om haar te byt nie.

"Gehoorstame hond, Lana," sê die vee-arts. "Dit sal jou vel begin gesond maak."

Toe sit sy Lana in 'n groot bad water met spesiale medisyne. Lana het nie daarvan gehou om in die bad te wees nie maar die veearts het haar goed gewas, selfs haar gesig en ore, om van die vlooië en bosluise wat haar so gepla het ontslae te raak.

“Nou wil ek hê dat jy Lana elke week moet terugbring vir 'n inspuiting totdat haar hare weer gegroei het,” het die vee-arts vir Tebogo gesê. “En was ook asseblief haar kombers elke week,” het sy gesê.

Toe het die vee-arts vir Tebogo iets interessants gewys. Sy het na 'n instrument wat 'n mikroskoop genoem word gewys.

Die vee-arts het die velskraping van Lana op 'n stukkie glas onder die mikroskoop gesit. Sy het vir Tebogo gesê om in die oogstuk te kyk.

“Oeee!” het Tebogo gegil, “Ek sien monsters rond hard-loop.”

“Daardie goggas is te klein om met die blote oog te sien, maar onder die mikroskoop lyk hulle baie groter,” het die vee-arts gesê.

“Hulle het Lana se vel gevreet en haar 'n velsiekte gegee. Dis hoekom sy haarself so baie gekrap het.”

Lana kry weer haar pels

Mettertyd het Lana se hare weer begin groei. Tebogo se ma het 'n teelepel kookolie op Lana se kos gegooi om haar hare sag te maak. Teen die winter was sy pragtig en wolle-
rig. Toe hulle teruggaan na die kliniek toe, het die vee-arts vir Tebogo gesê: "Lana is gesond. Jy het haar baie mooi versorg."

Lana was weer gelukkig en spelerig. Sy het nie meer gekrap nie. Sy het met Tebogo, Siza en Shado in die buurt gespeel. Tebogo het besluit om hard te leer om 'n vee-arts te word as hy groot is, sodat hy siek diere gesond kan maak.

Gedurende die lente het twee belangrike dinge gebeur. Daar was 'n hondeskou by die skool. Tebogo het Lana se pels gekam totdat dit blink. Daar was twinting honde by die skou. Party van hulle het toertjies gedoen. Van hulle was baie groot en ander klein.

Tebogo het om die beoordelaar se ring geloop met Lana aan 'n leiband. Die ander kinders ook. Die beoordelaars het na die honde gekyk en notas in hulle boeke gemaak.

Uiteindelik is die pryse uitgedeel.

“Die prys vir die hond met die beste pels,” het die beoordelaar gesê, “gaan aan Lana!”

Almal het hande geklap en gejuig en gefluit. Tebogo het trots vir Lana na die beoordelaars toe gelei om die prys te kry en 'n groot pak hondekos. Lana se stert het gewaai. Sy het geweet sy lyk pragtig.

Die volgende opwinding was die skool se prysuitdeling. Tebogo het eerste plek behaal in wiskunde en natuurwetenskap. Hy het nou geweet dat sy droom om 'n veearts te word, met harde werk waar sal word.

“Lana, die lewe is goed,” het hy gesê, terwyl hy sy beste vriend se kop streel. Lana het regop gesit en geglimlag. Sy het dit alreeds geweet.

Hierdie boek bevorder die ontwikkeling van deernis,
geregtigheid en respek vir alle lewe, deur geletterdheid.

THE **HUMANE** TRUST
EDUCATION
CAPE TOWN SOUTH AFRICA

NatureBased
EDUCATION
A DIVISION OF THE HUMANE EDUCATION TRUST